

Minnesskrift

Minnesskriften.

Föreliggande minnesskrift ville visa några bilder ur Västanfors Missionsförsamlings historia. Den välvillige betraktaren av bilderna får vänta sig endast några linjer och färger, som torde känneteckna församlingen under de flydda femtio åren.

Det är med vördnad vi vänt på protokollsbladen från styrelsens och församlingens sammanträden och ekonomimöten. De första av dessa blad äro skrivna med blyerts och ha sedan gulnat. Men genom det bristfälliga materialet glimmar från de beslutande och skrivande personerna hänförelsens eld och karaktärens guld.

Redan från första årsmötet har församlingens ekonomiska förvaltning redovisats. Efter hand utgavs även årsberättelser, vilka givit en översiktlig redogörelse för de flydda verksamhetsåren. Likaså ha en trettioårs- och en fyrtioårsberättelse skrivits samt även några referat över en del större möten. Åtskilligt av det nämnda har likväl givits i stark koncentrerad form, varför många värdefulla detaljer ha sönderkramats och runnit ut i sanden.

De stundom torra och slentrianmässigt skrivna protokollen och årsberättelserna ha vi ibland fått vattnade och uppfriskade av samtal, förda med minnesgoda, äldre församlingsmedlemmar.

En del bidrag till minnesskriften ha skrivits med pännan direkt doppad i erfarenhetens källa. Så är fallet med redogörelserna för sången och musiken, samt om juniorverksamheten och det sociala arbetet. Där ha nämligen ledarna för nämnda verksamhetsområden själva givit dess historik.

Till samtliga affärsmän, som genom annonsering i minnesskriften givit den ett ekonomiskt stöd, riktas ett tack.

Om aningen och fantasien har fallit för frestelsen att här och var stänka litet av personlig färg över en del dunkla historiska uppgifter berör detta endast detaljer, som nästan givits av sig själva.

En del intressanta och värdefulla citat från protokoll och uppgifter från privata personer, som från början voro med i manuskripten, har av utrymmesskäl måst klippas.

I hopp om, att det "stympade" mottages av varsamma händer och betraktas med välvilja, våga vi likväl utgiva dessa blad.

Mätte Herrens namn därigenom bliva ärat ibland oss.

Å red. kommitténs vägnar:

Folke Borgstam.

En banbrytare.

Gust. Karlsson.

En dag för ungefär sextiotre år sedan kom till Västanfors en man på besök. Han var i fyrtioårs åldern, kraftigt byggd och enkelt klädd. Främlingen begärde att få hyra ett rum för hållandet av en andlig sammankomst.

Men före honom gick hans rykte. Detta var ej av bästa slag. Det sades om honom från Västerfärnebo, där han hade sitt hem, att han var en tjuv och bedragare, som åstadkom mycken förargelse bland hederligt folk.

Sanningen om hans person var dock en helt annan. Han förargade endast oärliga människor. Och en del av dessa så grundligt, att de ville bli ärliga.

De osanna ryktena stängde likväl dörrarna för honom. Först efter mycket sökande öppnades ett hem för lekmanapredikanten *Gust. Karlsson*, ty det var han, och så hölls det första läsaremötet i Västanfors. Motståndet i arbetet var stort. Marken var hård av inrotade fördomar och beväxt med intrigernas törnesnår. Men Guds ord framburet av ett helgat vittne bröt mark och banade väg. I åtskilligas hjärtan framspirade snart det levande utsädet.

Enligt Västerås Missionsförsamlings minnesskrift är Gustav Karlsson född i Grythytte socken den 29 nov. 1825. Han blev vunnen för Herren genom C. J. Nyvall vid dennes predikobesök i Grythyttan år 1856. Följande år företog han i sällskap med Nyvall flera predikoresor och genomgick därefter pastor Lundborgs missionsskola. Predikade i sin hembygd och flyttade så år 1863 till Västerfärnebo, där han bodde i 17 år och verkade till stor välsignelse. Det var under denna tid, han även besökte Västanfors. Femtiofem år gammal kallades han till Västerås Ev. Luth. Missionsförenings predikant och tjänade som sådan i tolv år.

En minnestecknare säger: "Karlsson var i sann mening en god man. Han visste vad han ville, och gav alltid skäl för det hopp, som var i honom. Hans framställning var kraftig, trosfrisk och värmande. Om Guds nåd i Kristus predikade han gärna. Han var älskad och mycket gärna hörd. Och man kunde icke känna honom och vara hans ovän, ty ärlighet samt kärlek till Gud och människor fanns hos honom i rikt mått, även då orden föllo tunga."

I början av sin verksamhet kom han i tvivel angående sin kallelse som predikant och besökte därför C. O. Rosenius. Denne gav honom rådet: "Predika, så länge du blir kallad!" Detta råd följde han sedan ständigt och kallelser fick han alltjämt, så länge han levde. En broder, som besökte Karlsson då han låg på dödsbädden, hälsade han med orden: "God dag på dig Norström! Det håller!" Och med orden: "Jesus kommer", insomnade kämpen! Det var den 16 jan. 1904.

Stugumötet.

I Fagersta vid Uddnäs låg utmed strömmen en stuga. I denna bodde spiksmeden S. Pettersson och hans hustru Kristina. Båda älskade Gud och fingo i sin dagliga gärning erfara hans närvaro och hjälp.

De tjänade honom också troget, han i smedjan och hon i köket. Ur den flammande härden drog smeden det vitglödgade järnet, lade det på städet, och med raska hammarslag formade det till välgjorda spikar. Att smeden fick kraft i armen och ägde en sjudande arbetslust hade han till stor del att tacka mor Kristina för, ty hon lagade god husmanskost åt sin herre och man, och hennes soliga sinne skänkte trevnad i hemmet.

I dag var det svart i smideshärden och släggan låg stilla på städet. Hemma satt smeden högtidsklädd och andaktsstäm. Han tycktes vänta på att något alldeles särskilt skulle inträffa. Det var söndagen den 13 jan. 1878.

Nu komma de, sade smeden och skyndade fram till dörren, som han slog upp på vid gavel för de väntade. Nedgående vintersol kastade dämpat ljus över folket på gården och på honom, som stod i dörren och välkomnade.

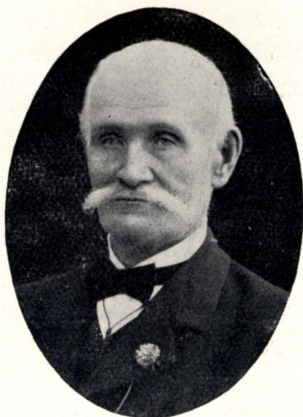
Man stampade av sig snön på trappan och steg in i stugan. Därinne rådde halvskymning. Men i hast tände mor Kristina lampan på bordet och två ljus på skänkskåpet. Hjärtliga hälsningar utbyttes,

och man slog sig ned på bräder och stolar. Urverket i dalaklockan började surra och tre kraftiga klockslag betygade det hedervärda folket att det hade samlats på överenskommen tid.

Någon tog upp sången: "Vår store Gud gör stora under; med glädje vi det skåda få." Den ena rösten efter den andra stämde in. Alla voro ej så tonsäkra, men med upplevelsens kraft och innerlighet sjöng man. Broder S. Pettersson tog den Heliga Boken från bordet, slog upp (Apg. 2:14-21) och läste. Hans stämman skälvde av rörelse. Helig stämning förnams. De lyssnande voro gripna av ordets och andens makt.

C. G. Åhman.

S. Nyman.

Två av de närvarande.

Bibeln lades tillbaka på bordet. De församlade föllo ned i åkallan inför den helige och kärleksfulle Fadern. Hyttarbetarnas stela knän knastrade, när de böjdes, och härdade smedhänder knäpptes samman i bön. Vid sidan av sina män syntes också deras hustrur böjda i åkallan. Någon vuxen son och dotter delade även fars och mors bönekamp.

Skaran reste sig. I mångens öga glimmade tårar. Trosfriskt frambröt reformationsspsalmen: "Vår Gud är oss en väldig borg, Han är vårt vapen trygga." Det var ett fyrtiotal frälsta män och kvinnor från Västanfors och Fagersta, som denna söndagseftermiddag i spik-smedens hem hade lyssnat till livets ord, kämpat i bön inför Herren och i sången givit uttryck för sin starka gudstro.

Denna tro skulle, innan var och en gick hem till sitt, taga sig ett praktiskt uttryck. Behovet hos de troende av gemensam uppbyggelse och deras nitälskan för sina medmänniskors frälsning framskapade

beslutet: Vi skola hjälpa varandra att tro på Gud och att tjäna honom. Kristna Församlingen i Västanfors, som den då kallades, blev denna dag bildad. Församlingen fick 1887 namnet: Västanfors Friförsamling och vid stadgeändring år 1924 det namn som den nu har: Västanfors Missionsförsamling.

Den nybildade församlingen ordnade nu enl. protokoll med några verksamhetsfrågor. Bland andra: "Resepredikanten Svensson önskas för åtta dagar denna resan. Ordinare föreningssammanträde lördagen den 16 febr. hos br. Pettersson, Uddnäs."

Den minnesvärda söndagen i spiksmedens stuga hade gått till ända. Man bad Gud välsigna besluten som hade fattats och tolkade sina känslor i sången:

"Med Gud och hans vänskap, hans ande och ord.
Och bröders gemenskap och nådenes bord.
De osedda dagar vi möta med tröst:
| : Oss följer ju herden: |
Den trofaste herden,
Vi känna hans röst."